

Marko Tomaš
SA PRINCIPOM ILI BEZ:
BALADA O PIŠTOLJU KOJI SANJA LJUBAV

Ne znam da li sam ja sanjao nju
ili je ona sanjala mene
ili sam tek
sanjao da sam živ
noseći po svijetu oči
luđe od crne oluje
koja natkrovi grad
pa na njega obruši tišinu.

Ona je bila Ciganka
ili sam ja bio Ciganin
ili jednostavno nismo znali
tko smo i što smo
i nismo znali da nema vremena
za nemoguće ljubavi
pod nebom koje je često
teška čizma na našim tankim vratovima.

Čitavih stotinu godina te volim,
a ne mogu čitati tvoju sudbinu, rekla je,
ali mogu je promjeniti
ako se skinemo goli
i izađemo na kišu
i stvorimo glazbu i ples
od kojih će smrt poludjeti.
Ovdje svi puno piju,
a malo se vole
i dječaci uvijek
izlaze u igru
sa željom da promjene svijet.
Zato su nam gradovi tužni
i zaudaraju na barut
iz tvog crnog srca.

Sve je to samo nejestiv korov povijesti.
Neostvarena ljubav
i strah od napuštanja.
Ja sam tvoj nišan
i tvoja zatvorska ćelija.

Ono što sanjar započne
nitko ne dosanja.
Ono što luđak zaludi
nitko ne ozdravi.

Nema se ovdje što drugo raditi
osim razmišljati o smrti.